

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1787	Κυριακὴ Θ' Λουκᾶ (Λουκ. 12,16-21· 14,35) 18 Νοεμβρίου 2012	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Τὸ μικρόβιο τῆς πλεονεξίας

Ακούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο. Μιλάει γιὰ ἓνα **πλούσιο**, ποὺ εἶχε κτήματα πολλά, κ' ἐκεῖνο τὸ χρόνο ἔδωσε ὁ Μεγαλοδύναμος κ' εὐφόρησε ἡ γῆ· ἔσπειρε ἓνα καὶ μάζεψε πολλά· λύγιζαν τὰ δέντρα ἀπ' τὸν καρπὸ. Οἱ ἀποθήκες γέμισαν, δὲν ὑπῆρχε ἄλλος χώρος, κι αὐτὸς ἔπεσε σὲ συλλογισμοὺς.

Πλούσιος ἦταν, πολὺ πλούσιος· μὰ εὐτυχησμένος; Ἔνας ποὺ θὰ τὸν ἔβλεπε νὰ ἄχῃ τόσα εἰσοδήματα θὰ τὸν καλοτύχιζε, ἀλλ' αὐτὸς **δὲν ἦταν εὐτυχησμένος**. Γιατί; Γιατί στὴν καρδιά του εἶχε ἓνα σκουλήκι, ἓνα μικρόβιο. Θεὸς νὰ σᾶς φυλάξῃ ἀπ' αὐτό· εἶνε χειρότερο ἀπὸ τὴ χολέρα καὶ τὸν καρκίνο. Πῶς λέγεται; **Πλεονεξία**.

Θέλω λοιπὸν τώρα νὰ σᾶς δείξω, ὅτι τὸ μικρόβιο αὐτὸ ἔφερε τόση **καταστροφὴ στὸν κόσμον** ὅση δὲν ἔφεραν ἡ χολέρα καὶ ὁ καρκίνος. Προσέχετε νὰ ποῦμε λίγα λόγια ἀπλᾶ.

Τί ἔπρεπε, ἀγαπητοί μου, νὰ κάνῃ αὐτὸς ὅταν γέμισε ἡ ἀποθήκη του ἀπὸ καρπούς; Ἔπρεπε **νὰ δοξάσῃ τὸ Θεό**. Γιατί μπορεῖ νὰ σπειρῆς καὶ νὰ μὴν πιάσῃς οὔτε τὸν καρπὸ, ἐνῶ αὐτὸς ἔπιασε πολλαπλάσια. Τοῦ Θεοῦ δῶρα ἦταν αὐτά· ἂν δὲν φυσοῦσε κατάλληλος ἀέρας, ἂν δὲν ἔπεφτε βροχούλα ἢ ἂν ἀντιθέτως ἔπεφτε ἀκρίδα, θὰ εἶχε τέτοια σοδεῖα; Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ πῆ Δόξα σοι ὁ Θεός! Καὶ γιὰ 'κεῖνα τὰ φορτώματα ποὺ δὲν χωροῦσαν οἱ ἀποθήκες νὰ πῆ: Αὐτὰ ποὺ περισσεύουν **δὲν εἶνε δικά μου**, «εἶνε τῆς χήρας, τοῦ ὀρφανοῦ», εἶνε τῆς κοινωσίας, τοῦ λαοῦ, τῶν φτωχῶν καὶ δυστυχισμένων· μὴν τὰ κρατήσω, γιατί θά 'νε φωτιά στὸ σπίτι μου. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ τίποτε ἀπολύτως, κι αὐτὸ τὸν ἔκανε ἀνήσυχον.

● Ὁ πλεονέκτης **κάνει κακὸ** πρῶτα - πρῶτα **στὸν ἑαυτό του**. Ἀντὶ νὰ 'νε χαρούμενος, εἶνε στενοχωρημένος. Δὲ μένει εὐχαριστημένος γι' αὐτὰ ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ Θεός, λυπᾶται γιατί δὲν ἔχει περισσότερα. Συνάντησα ἓνα τέτοιο ἄνθρωπον. Φτωχὸς ἦταν· ἔφυγε ἀπ' τὸ χωριὸ

Ξυπόλητος ἐλεεινὸς τρισάθλιος. Πῆγε στὴ Θεσσαλονίκη, στὴν Ἀθήνα, στὴν Αὐστραλία, στὴ Νέα Ὑόρκη. Δούλεψε. Ἔκανε ἓνα ἑκατομμύριο, τὸ ἓνα τό 'κανε δύο, τὰ δύο τὰ 'κανε τέσσερα, τὰ κἀνὴ τέσσερα ὀκτώ. Καὶ δὲν σταματᾷ· ὅ,τι κι ἂν ἀποκτήσῃ, δὲν τοῦ φτάνει. Ἀχόρταγο κακὸ τὸ μικρόβιο.

Ἔνας βασιλιᾶς ἔμαθε, ὅτι ἓνας ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του εἶνε πλεονέκτης. Τὸν κάλεσε λοιπὸν, τὸν ἀνέβασε σ' ἓνα ὕψωμα, τοῦ ἔδειξε τὸν κάμπο καὶ τοῦ λέει: Ὁση ἔκτασι μπορέσῃς νὰ διατρέξῃς ἀπ' τὴν ἀνατολὴ μέχρι τὴ δύσι τοῦ ἡλίου, θὰ εἶνε δική σου. Ἐκεῖνος πράγματι τὴν ἄλλη μέρα μὲ τὴν ἀνατολὴ ἄρχισε νὰ τρέχῃ. Ἔτρεχε χωρὶς νὰ σταματᾷ πουθενά, μὲ τὴ γλῶσσα ἔξω, σὰν τοῦ σκύλου τὸ καλοκαίρι. Κι αὐτὸ δικό μου, ἔλεγε, κι αὐτὸ δικό μου, κι αὐτὸ δικό μου... Ὅταν ὁ ἥλιος πῆγαινε νὰ κρυφτῆ φτάνει σ' ἓνα ὠραῖο περιβόλι. Στὴν προσπάθειά του νὰ τὸ κατακτήσῃ κι αὐτὸ πηδάει τὸ φράχτη, πέφτει κάτω, κι ἀπάνω ποὺ εἶπε «Κι αὐτὸ δικό μου», τοῦ ἦρθε **συγκοπὴ καρδιάς**. Αὐτὸ εἶνε τὸ πάθημα τοῦ πλεονέκτου.

● Ὁ πλεονέκτης κάνει δυστυχισμένο **τὸ σπίτι του**. Μοῦ ἔλεγε στὴν Ἀθήνα ἡ γυναῖκα ἑνὸς ἐφοπλιστοῦ μὲ τέσσερα - πέντε καράβια· Θὰ προτιμοῦσα νὰ ἦμουν σ' ἓνα χωριό, νὰ ἔχω σύζυγο ἓνα τσοπάνο, παρὰ αὐτὸν τὸν φιλάργυρον. Τὸ τί τραβάω δὲ λέγεται· γυρίζει τὸ βράδου καὶ μοῦ τὰ μετράει ὅλα, μοῦ ζυγίζει κάθε μέρα τὴ ζάχαρη, τὸν καφέ, τὰ πάντα... Ὁ πλεονέκτης δὲν ἀγοράζει ροῦχο στὴ γυναῖκα του, τετράδιο στὸ παιδί του. Ἀρρωσταίνει, καὶ γιὰ τρὸ δὲν καλεῖ, φάρμακο δὲν παίρνει, προτιμᾷ νὰ πεθάνῃ παρὰ νὰ πληρώσῃ. Ἄν ἀκούσετε πῶς προφέρει τὴ λέξι «λεφτά», λὲς καὶ τρῶει γαλατομπούρεκο. Δουλεύει τίς καθημερινές, δουλεύει καὶ τὴν Κυριακὴ καὶ τίς γιορτές. Χτυπάει ἡ καμπάνα; τίποτα αὐτὸς, δὲν πάει ἐκκλησιά· μέσ' στὸ μαγαζὶ θὰ εἶνε ἀκόμα καὶ τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ. Μεγάλον μικρόβιο.

● Αυτό τὸ μικρόβιο ἔχει καταστρέψει καὶ τὸν **τόπο μας**. Βλέπεις καὶ φεύγουν κατὰ χιλιάδες. Ὅχι μόνο φτωχοί, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ ζήσουν ἐδῶ· ὅταν μάθουν ὅτι κάπου ὑπάρχει χρῆμα, ξενιτεύονται, πάνε νὰ γεμίσουν τὶς τσέπες τους. Πηγαίνουν στὸ ἐξωτερικό, πιάνουν δουλειά, μαζεύουν λεφτά, καὶ τί τὰ κάνουν; Ἔστειλαν ποτὲ κάτι στὸ χωριό τους γιὰ τὸ σχολεῖο, γιὰ τὴν ἐκκλησία, γιὰ κάποιο ἴδρυμα; Οὔτε στὴ μάνα τους.

● Ἡ πλεονεξία κάνει κακὸ στὸν ἴδιο τὸν πλεονέκτη, στὸ σπίτι του, στὸν τόπο του, ἀλλὰ καὶ **στὴν ἀνθρωπότητα**. Τὸ μικρόβιο δὲν προσβάλλει μόνο ἄτομα καὶ οἰκογένειες, προσβάλλει καὶ ἔθνη μεγάλα. Παράδειγμα ἡ Γερμανία. Ἦταν ἓνα εὐτυχισμένο κράτος μὲ δραστηρίους καὶ ἱκανοὺς κατοίκους, μὲ βιομηχανία, ἐργοστάσια, πλοῦτο. Ἀλλὰ στὴν καρδιά τους μπῆκε τὸ μικρόβιο νὰ ξαπλώσουν, νὰ φτάσουν μέχρι Γιβραλτάρ καὶ μέχρι τ' ἀκρογιάλια τῆς πατρίδας μας καὶ μέχρι τὸν Εὐφράτη. Ἐμεῖς θὰ κυβερνήσουμε ὁλόκληρο τὸν κόσμο, ἔλεγαν. Μήπως τῆς Ἀγγλίας ἡ πλεονεξία πήγαινε πίσω; Ἡ Γερμανία ἤθελε νὰ ξαπλώσει, ἡ δὲ Ἀγγλία νὰ μὴ δώσει τίποτα. Ἔτσι, ἐξ αἰτίας τοῦ μικροβίου αὐτοῦ ποὺ τρώει τὰ μεγάλα ἔθνη –ἡ πατρίδα μας δὲν ἔκανε τέτοιους πολέμους, ἔμεινε πάντα ἐδῶ στὰ βράχια της–, σκοτώθηκαν τόσα ἑκατομμύρια νέοι ἀνθρώποι.

Ἄχ νὰ κατέβαινε ἓνας ἄγγελος ν' ἀφαιρέσει ἀπὸ τὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων αὐτὸ τὸ μικρόβιο! Οὔτε **κομμουνισμὸς** θὰ ὑπῆρχε τότε, ἀδέρφια μου. Γιατί ὁ κομμουνισμὸς γεννήθηκε ὡς ἀντίδρασις ἐναντίον τῆς πλεονεξίας. Τὴ μισὴ Ῥωσία τὴν εἶχαν λίγοι καὶ τὴν ἐκμεταλλεύονταν, ὁ ἓνας τὸν ἓνα κάμπο κι ὁ ἄλλος τὸν ἄλλο, ἐνῶ οἱ ἄλλοι δυστυχοῦσαν. Ἄν οἱ πλούσιοι –μιλῶ ἀντρίκια καὶ καθαρά μπροστὰ στὸ λαό μου καὶ δὲν κρύβω τίποτα–, ἂν αὐτοὶ ποὺ ἔτρωγαν μὲ σερβίτσια πολυτελείας μοίραζαν τὰ πλούτη τους σ' ἐκείνους ποὺ πεινοῦσαν, σήμερα δὲν θὰ ὑπῆρχε κομμουνισμὸς. Ἀπὸ τὴν πλεονεξία προῆλθε ἡ γερμανικὴ καταστροφή, ἀπ' τὴν πλεονεξία κι ὁ ἄθεος κομμουνισμὸς. Καὶ ἂν θὰ γίνη τρίτος παγκόσμιος πόλεμος –ὦ ἔρχεται!–, ἀπ' τὴν πλεονεξία πάλι θὰ ἴνε. Μὴ φοβᾶστε τὴ χολέρα καὶ τὸν καρκίνο, φοβηθῆτε τὴν πλεονεξία. Εὐτυχισμένη εἶνε ἡ Ἀμερικὴ, εὐτυχισμένη ἡ Ῥωσία, εὐτυχισμένα κράτη, μεγάλα τεράστια. Δὲν θέλουν ὁμως νὰ ἀρκεσθοῦν σ' αὐτὰ ποὺ ἔχουν. Τὰ μάτια τους εἶνε πλεονεκτικά, σὰν ἐκείνου ποὺ σᾶς περιέγραψα, θέλουν νὰ καταλάβουν τὸν κόσμο ὁλόκληρο. Καὶ μόνο τὴ γῆ; τώρα πάνε

πάνω στὰ φεγγάρια, παλεύουν ποιὸς θὰ καταλάβῃ τὴ σελήνη. Φοβερό πρᾶγμα ἡ πλεονεξία!

* * *

Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν φάρμακο γι' αὐτήν; Ὑπάρχει, ἀδελφοί μου. Τὸ λέει τὸ Εὐαγγέλιο. Ἀφήστε ὅλα τ' ἄλλα βιβλία, κρατήστε μόνο αὐτό· φτάνει. Λέει τὸ φάρμακο ὁ Χριστὸς σήμερα στὴν παραβολή. Ἔλα ἐσὺ πλεονέκτη, ἐλάτε ἐσεῖς τὰ μεγάλα ἔθνη, τεντῶστε τ' αὐτιά σας. Ἐγὼ τὰ εἶπα, λέει ὁ Χριστὸς, «ὁ ἔχων ὧτα ἀκούειν ἀκουέτω» (Λουκ. 14,35). **Ποιὸ εἶνε τὸ φάρμακο;** Νά.

Καθόταν τὴ νύχτα ὁ πλούσιος ἀυπνος καὶ παίδευε τὸ νοῦ του. Ἔτσι γίνεται· ἐνῶ ὅλοι κοιμοῦνται, ὁ πλεονέκτης μετράει τὰ κατάστιχά του. Μαθαίνω, ὅτι κι ὁ Ὠνάσης τὴ νύχτα δὲν κοιμᾶται, σκέπτεται πῶς θ' ἀγοράσει κι ἄλλο καράβι, πῶς θὰ πάρῃ κι ἄλλη ἐπιχείρησι. Τὴ νύχτα λοιπὸν, λέει τὸ εὐαγγέλιο, ἐκεῖ ποὺ ὁ πλούσιος σκεπτόταν πῶς θὰ μεγαλώσει τὶς ἀποθηκὲς του, ἔρχεται κάποιος ἀπρόσκλητος καὶ τοῦ χτυπάει. Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ θρασὺς ποὺ ἐνοχλεῖ τέτοια ὦρα; Ἀνοίγει. Ποιὸς ἦταν; ὁ **χάρος!** –Ἐτοιμάσου, λέει, φεύγουμε. –Τέτοια ὦρα; μὰ σὲ παρακαλῶ, δὸς μου λίγο περιθώριο. –Τίποτα· τώρα! Ὅπως τὸ γεράκι πέφτει κι ἀρπάζει τὴν ὄρνιθα καὶ τὴν πάει ψηλά, ἔτσι κι ὁ χάρος τὸν ἄρπαξε καὶ τὸν πήγε στὴν κόλασι.

Μνήμη θανάτου, νὰ τὸ φάρμακο. Αὐτὸ λέει τὸ εὐαγγέλιο. Ζεστὰ - καυτὰ σὰν τὴ φωτιά τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ. «Ὁ ἔχων ὧτα ἀκούειν ἀκουέτω». Θὰ τ' ἀκούσουμε; Εὐχομαί νὰ μὴν παρουσιαστῇ τέτοιο μικρόβιο. Ἄς εἶμαστε φτωχοί, ἀλλὰ νὰ ἔχουμε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Δὲν γίνεται, ἀδέρφια μου, δὲν γίνεται κανεὶς πλούσιος μὲ τὸ Εὐαγγέλιο. Ἄν πιστεύῃς στὸ Εὐαγγέλιο, θὰ ἔχῃς μόνο τὸ ψωμάκι σου, τὴ δουλειά σου, τὴν ὑγεία σου, τὴν καλύβα σου· θὰ ζήσης σὰν τὸ Χριστό. Μὲ τὸ διάβολο πλούτισαν ὅσοι ἔπιασαν τὰ πολλά. Μὴν τοὺς ζηλεύετε. «Ἐρχεται ἡ ὄργη τοῦ Θεοῦ» (Ἐφ. 5,6. Κολ. 3,6), νὰ μᾶς τιμωρήσει γιὰ τὶς πορνεῖες, τὶς μοιχεῖες, τὶς κλοπές, τὶς βλαστήμιες, τὶς ψευδορκίες, γιὰ ὅλα τὰ αἵσχημας.

Ἀδέρφια μου, ποῦ μιλάω; σὲ πέτρες; Ἄν δὲν πίστευα στὸ Χριστό, θὰ ἔσπαζα αὐτὴ τὴ μπαστούνα νὰ γίνω λοῦστρος. Πιστεύω στὸ Χριστό, πιστεύω στὸ Εὐαγγέλιο. Πιστέψτε, ἀδέρφια μου. **Νὰ μετανοήσουμε**, νὰ ἐπιστρέψουμε στὸν Κύριο, νὰ μᾶς ἐλεήσει ἡ Παναγία καὶ οἱ ἅγιοι· κι ὅταν πλησιάζει τὸ τέλος μας νὰ μὴ μᾶς βρῆ ὁ χάρος νὰ γλεντᾶμε, νὰ διασκεδάσουμε, νὰ μετῶμε τὰ ἄτιμα ἀργύρια, ἀλλὰ ν' ἀξιωθοῦμε κ' ἐμεῖς νὰ ποῦμε «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**